

2. What is Economic Inclusion? (2017) The official site of Federal Deposit Insurance Corporation. URL: <https://economicinclusion.gov/whatis> (Accessed 9 January, 2020)

3. Мамонов І. Концепція сталого розвитку як принцип цілепокладання в публічному управлінні / І. Мамонов. – URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2011-3-11.pdf>

4. Мамонов І. Поняття «Сталий людський розвиток»: управлінський аспект / І. Мамонов. – URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2013/2013_03\(18\)/6.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2013/2013_03(18)/6.pdf)

СУТНІСТЬ ІНКЛЮЗИВНОСТІ В КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

Г. В. СОЛОМІНА, канд. екон. наук,

доц. кафедри фінансово-економічної безпеки

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро

Збільшення інтересів щодо пошуку моделі розвитку соціально-економічних систем, яка б ідеально описувала економіку в контексті трансформаційних змін суспільства, соціальних криз, присвячені праці переважно закордонних учених.

У межах даного дослідження виникла та отримала значний інтерес концепція інклюзивного сталого зростання, що передбачає збільшення ступеню участі усіх громадян соціуму у процесі економічного зростання і справедливий розподіл його результатів [1].

Концепція інклюзивного розвитку передбачає, що кожен суб'єкт економіки є унікальним для суспільства і має можливості, щоб задовольнити свої потреби. Крім того, вона має широке значення і реалізується в багатьох аспектах, тому на сьогодні відсутнє загальноприйняте трактування та єдине уявлення про цей процес. В узагальненому розумінні інклюзивний розвиток полягає в необхідності посилення залучення до вирішення проблем розвитку усіх верств населення, а також зростання залученості до розвитку усіх територій. Світовий банк розглядає інклюзивний розвиток як сталий швидкий розвиток усіх галузей економіки, що залучає значну частину трудових ресурсів країни і характеризується рівністю можливостей в доступі до ринку праці і ресурсів [2]. Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), трактує інклюзивний розвиток як стабільний і всеосяжний з точки зору можливостей працевлаштування розвиток, який потребує підтримки з боку громадських інститутів для вирішення проблем на ринку праці [3]. Міжнародний центр політики інклюзивного розвитку, вбачає кінцевий результат через забезпечення можливості участі в процесі зростання як з точки зору прийняття рішень, так і в створенні самого зростання [4]. Європейська комісія інклюзивним розвитком називає процес забезпечення високого рівня зайнятості, інвестування в освіту, боротьби з бідністю, модернізації ринків праці, системи соціального захисту, а також сприяння згуртованості суспільства. Міжнародний валютний фонд розглядає інклюзивний розвиток як

підвищення темпів зростання за рахунок надання єдиного простору для інвестицій і продуктивної зайнятості населення [5]. В контексті інклюзивного розвитку Всесвітній економічний форум акцентує увагу на бідних верствах населення, особливо в тій частині робочої сили, яка залучена в діяльності з низькою продуктивністю і/або повністю виключена з процесу зростання. Інклюзивний розвиток це концепція, яка забезпечує справедливі можливості та рівноправ'я для економічних учасників, що супроводжується вигодами для кожного сектору економіки та різних верства суспільства [6]. При цьому, поряд із традиційними моделями економічного зростання, робиться акцент на рівності людського капіталу, екологічного стану довкілля, соціального захисту та продовольчої безпеки як чинників світової безпеки в широкому розумінні. Проектом «Стратегії сталого розвитку України на період до 2030 року» [7] визначено, що інклюзивний розвиток – економічне зростання, яке створює для всіх верств населення максимальні можливості для працевлаштування та участі в усіх сферах життєдіяльності країни, а також забезпечує справедливий розподіл результатів праці.

Дослідження вищенаведеної наукової полеміки дозволяє констатувати двоякість підходів до трактування категорії «інклюзивний розвиток»: з одного боку – економічний розвиток, основною метою якого є скорочення бідності та нерівності, а з іншого – процес забезпечення повсюдної участі населення в процесі зростання як з точки зору прийняття рішень, так і в створенні самого зростання; забезпечення рівних можливостей всього населення для реалізації власного людського потенціалу незалежно від соціально-економічних умов, статі, місця проживання, віросповідання, етнічних коренів тощо.

Інклюзивний розвиток принципово відрізняється від стандартного економічного зростання, оскільки має ширші цілі, ніж збільшення доходів і ВВП, та вимагає, щоб уряд країни активно працював для досягнення цих цілей, не припускаючи, що позитивні результати автоматично з'являтимуться внаслідок зростання; зміщує акцент на розвиток людини і підвищення її добробуту та зниження рівня бідності і нерівності; спрямоване на зростання залученості та активної участі в економіці, а не лише на результати розподілу [8].

Література:

1. Прогнімак О. Д. Інклюзивний розвиток України: перешкоди vs перспективи / О. Д. Прогнімак. – Економічний вісник Донбасу, 2018. – № 1(51). – С.187-197.
2. Ending Poverty and Sharing Prosperity. Global Monitoring Report 2014/15. – Washington DC: International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, 2015. 240 p. URL: <http://www.worldbank.org/en/publication/globalmonitoring-report>
3. OECD. Inclusive Growth. <http://www.oecd.org/inclusive-growth/about.htm>
4. Exploring and Strengthening the Intersections between Social Protection, Employment and Inclusive Growth. URL: <http://www.ipc-undp.org/publication/26527>
5. Europe 2020. A strategy for smart, sustainable and inclusive growth. Brussels. URL: http://ec.europa.eu/europe2020/index_en.htm.

6. Ranieri, Rafael; Ramos, Raquel Almeida (March 2013). "Inclusive Growth: Building up a Concept" (PDF). Working Paper. 104. Brazil: International Policy Centre for Inclusive Growth. ISSN 1812-108X. Retrieved 13 January 2015.

7. Проект Закону про Стратегію сталого розвитку України до 2030 року. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6YF00A.html

8. Бобух І. М. Стратегічні орієнтири економічного зростання України: інклюзивність як ключовий пріоритет / І. М. Бобух, С. М. Щегель // Вісник Національної академії наук України. – 2018. – № 7. – С. 55–70.

УСТОЙЧИВОЕ РАЗВИТИЕ ОРГАНИЗАЦИИ: ФАКТОРЫ И НАПРАВЛЕНИЯ

Е. М. БУРАК, ст. преподаватель кафедры экономики и менеджмента
*Институт бизнеса Белорусского Государственного Университета, г. Минск,
Республика Беларусь*

Национальная экономика любого государства стремится к устойчивому социально-экономическому развитию, которое, представляет собой стабильное, развитие потенциала, как отраслей, так и отдельно взятых предприятий.

«Развитие» можно рассматривать как процесс целесообразного движения от простого к сложному; как необратимое, направленное, закономерное изменение, характеризующееся трансформацией качества, переходом к новым уровням организации; как процесс непрерывных изменений во времени, характеризующихся переходом в качественно новое, более совершенное состояние [1, с. 159].

«Устойчивое развитие» определяется как процесс, ориентированный на постоянное сохранение динамического равновесия посредством целенаправленного использования имеющегося потенциала и условий внешней среды; такая модель развития общества, при которой удовлетворяются основные жизненные потребности как нынешнего, так и всех последующих поколений [1, с. 160–162].

Из вышесказанного можно определить устойчивое развитие, как процесс, в котором действия людей объединяются с действиями социальных институтов (государства, профсоюзов) с целью улучшить экономические, социальные и культурные условия жизни общества, то есть дать им возможность вносить максимальный вклад в национальное развитие. Процесс состоит из двух составляющих: участие самих людей в действиях по повышению уровня их жизни и обеспечение услуг со стороны социальных институтов, направленных на развитие деятельности. Это закладывается в разнообразные программы улучшения отдельных сторон жизни сообществ [2, с. 178–180].

Ранее было сказано, что устойчивое развитие проходит не только на макроуровне, но и на отдельном предприятии (организации), то есть речь идет и о микроуровне.

Любая современная организация (предприятие, фирма) представляет собой сложную многофункциональную систему, эффективную работу которой